

K J S

King James bibeln på svenska
[Hebreerbrevet]

Kapitel 1

1 Gud, som vid olika tider och på olika sätt talade till fäderna i forna tider genom profeterna,

2 Har i dessa sista dagar talat till oss genom *sin* Son, vilken han har förordnat *att vara* arvinge över alla ting, genom vilken han också skapade världarna;

3 Vilken varande *hans* härlighets utstrålning, och hans persons exakta avbild, och upprätthållande alla ting genom sin makts ord, när han av sig själv hade renat våra synder, satte sig ner på Majestätets högra sida i höjden;

4 Varande gjord så mycket större än änglarna, eftersom han av arv har fått ett mer överträffande namn än de.

5 Ty åt vilken av änglarna sa han någonsin, Du är min Son, denna dag har jag fött dig? Och åter, Jag kommer vara en Fader åt honom, och han skall vara en Son till mig?

6 Och åter, när han för in den förstfödde in till världen, säger han, Och låt alla Guds änglar tillbe honom.

7 Och om änglarna säger han, Vilken gör sina änglar till andar, och sina tjänare till en eldslåga.

8 Men till Sonen *säger han*, Din tron, O Gud, varar i evigheternas evighet: en rättfärdighetens spira är ditt rikes spira.

9 Du har älskat rättfärdighet, och hatat orättfärdighet; därför Gud, har din Gud smort dig med glädjens olja mer än dina medbröder.

10 Och, Du, Herre, har i begynnelsen lagt jordens grund; och himlarna är dina händers verk:

11 De skall förgås; men du förblir; och de skall alla nötas ut såsom en klädnad;

12 Och som en mantel skall du vika ihop dem, och de skall ändras: men du är densamme, och dina år skall inte upphöra.

13 Men åt vilken av änglarna sa han någonsin, Sitt på min högra sida, tills jag ska göra dina fiender till din fotpall?

14 Är de inte allesammans tjänande andar, utsända till tjänst för dem vilka skall ärva räddning?

Kapitel 2

1 Därför bör vi än mycket mer ivrigt beakta de ting som vi har hört, att vi aldrig skulle låta *dem* flyta iväg.

2 Ty om det ordet talat genom änglar var orubbligt, och varje överträdelse och olydnad fick en befogad återgäldning;

3 Hur skall vi *då* komma undan, om vi åsidosätter en sådan mäktig räddning; som först började att förkunnas av Herren, och bekräftades för oss av dem som hörde *honom*;

4 Gud också givande *dem* sitt vittnesbörd, både genom tecken och under, och genom olika mirakel, och gåvor av den Helige Anden, efter sin egen vilja?

5 Ty han har inte underordnat den kommande världen, som vi talar om, under änglarna.

6 Men någon vittnade på ett visst ställe, sägande, Vad är *en* människa, att du tänker på honom? Eller människosonen, att du besöker honom?

7 Du gjorde honom lite ringare än änglarna; du krönte honom med härlighet och ära, och satte honom över dina händers verk:

8 Du har underordnat alla ting under hans fötter. Ty i det att han underordnade allt under honom, lämnade han inte kvar någonting *som* inte *är* honom underlagt. Men nu ser vi ännu inte *att* alla ting *är* underordnat honom.

9 Men vi ser Jesus, som gjordes lite ringare än änglarna för dödslidandets *skull*, krönt med härlighet och ära; att han enligt Guds nåd skulle smaka döden för var man.

10 Ty det passade honom, för vilkens *skull* alla ting *är*, och av vilken alla ting *är*, att när *han* för många söner till härlighet, att fullända deras frälsnings

hövding genom lidanden.

11 Ty både han som heliggör och de som heliggörs *är* alla av en: därför skäms han inte över att kalla dem bröder,

12 Sägande, Jag kommer tillkännage ditt namn för mina bröder, mitt i församlingen kommer jag sjunga lov till dig.

13 Och åter, Jag kommer lita till honom. Och åter, Se, jag och barnen som Gud har givit mig.

14 Eftersom nu barnen är deltagare av kött och blod, tog också han själv likaså del därav; att han genom döden skulle förgöra honom som hade dödens makt, det vill säga, djävulen;

15 Och frigöra dem som av fruktan för döden var underkastade slaveri hela sitt liv.

16 Ty sannerligen tog han inte på *sig* änglars *natur*; utan han tog *sig* an Abrahams säd.

17 Därför *var det* nödvändigt för honom att i alla ting göras lik *sina* bröder, att han skulle vara en barmhärtig och rättrogen överstepräst i ting *rörande* Gud, till att försona folkets synder.

18 Ty i detta att han själv har lidit, varande frestade, *så* förmår han att undsätta dem som är frestade.

Kapitel 3

1 Därför, heliga bröder, delaktiga av den himmelska kallelsen, beakta vår bekännelses Apostel och Överstepräst, Kristus Jesus;

2 Vilken var trofast mot honom som tillsatte honom, liksom också Moses *var* i hela hans hus.

3 Ty denne *man* räknades värdig större härlighet än Moses, eftersom han som har byggt huset har större ära än huset.

4 Ty varje hus byggs av någon *man*; men han som byggde allt *är* Gud.

5 Och sannerligen *var* Moses rättrogen i hela hans hus, som en tjänare, till ett vittnesbörd om de ting som senare skulle

bli förkunnade;

6 Men Kristus som en son över sitt eget hus; vars hus är vi, om vi hårt ska hålla fast vid den *frimodiga* visshet och *vid hoppets* glädje till slutet.

7 (Liksom den Helige Anden säger, Om ni idag ska höra hans röst,

8 Förhärda inte era hjärtan, liksom under provokationen, på frestelsens dag i ödemarken:

9 Då era fäder frestade mig, prövade mig, och hade sett mina gärningar under fyrtio år.

10 Därför plågades jag över den generationen, och sa, De går alltid vilse i *sitt* hjärta; och de har inte känt mina vägar.

11 Så svor jag i min vrede, De skall inte gå in i min vila.)

12 Alltså, se upp, bröder, att det inte i någon av er finns ett ont otroende hjärta, som lämnar den levande Guden.

13 Utan uppmana varandra dagligen, medan det heter Idag; att inte någon av er härdas genom syndens bedräglighet.

14 Ty vi har gjorts delaktiga med Kristus, om vi orubbligt till slutet ska hålla fast vid vår första visshet;

15 *Som* det är sagt, Om ni idag ska höra hans röst, förhärda inte era hjärtan, liksom under provokationen.

16 Ty somliga, som hade hört, provocerade: men dock inte alla, som kom ut ur Egypten genom Moses.

17 Men över vilka plågades han *i* fyrtio år? *Var det* inte över dem som hade syndat, vilkas kroppar föll i ödemarken?

18 Och åt vilka svor han att de inte skulle gå in i hans vila, om inte åt dem som inte trodde?

19 Så vi ser att de på grund av otro inte kunde gå in.

Kapitel 4

1 Låt oss alltså frukta, att inte, ett löfte havande lämnats *oss* om att gå in i hans

vila, *och* någon av er skulle verka komma till korta.

2 Ty åt oss blev evangeliet predikat, likaså åt dem: men det predikade ordet gynnade dem inte, varande ej blandat med tro i dem som hörde *det*.

3 Ty vi som har trott går in i vila, som han sa, Som jag har svurit i min vrede, om de skall gå in i min vila: fastän gärningarna var fullgjorda ifrån världens grundläggning.

4 Ty han talade på detta sätt på ett visst ställe om den sjunde *dagen*, Och Gud vilade den sjunde dagen ifrån alla sina gärningar.

5 Och åter på detta *ställe*, Om de skall gå in i min vila.

6 Eftersom det alltså återstår att somliga måste gå in i den, och dem åt vilka det först blev predikat för inte gick in till följd av otro:

7 Återigen, markerar han ut en viss dag, sägande hos David, Idag, efter så lång tid; som det är sagt, Om ni Idag ska höra hans röst, förhärda inte era hjärtan.

8 Ty om Josua hade givit dem vila, då skulle han inte därefter ha talat om en annan dag.

9 Det återstår alltså en vila för Guds folk.

10 Ty han som har gått in i hans vila, han har också upphört från sina egna gärningar, liksom Gud *upphörde* från sina.

11 Låt oss därför arbeta att vi skulle gå in i den vilan, att inte någon man skulle falla enligt samma exempel på otro.

12 Ty Guds ord *är* levande, och kraftfullt, och skarpare än något tveeggat svärd, genomborrande ända till åtskiljandet av själ och ande, och lederna och mærg, och *är* en domare över hjärtats tankar och avsikter.

13 Ej heller finns någon varelse som inte är uppenbar i hans åsyn: utan allting *är* naket och öppet inför hans ögon vilken vi har att göra med.

14 Eftersom vi nu har en mäktig

överstepräst, vilken har farit upp till himlarna, Jesus Guds Son, låt oss hålla fast vid *vår* bekännelse.

15 Ty vi har inte en överstepräst som inte kan känna medlidande med våra svagheter; utan *han* blev på alla sätt frestad liksom *vi*, *dock* utan synd.

16 Låt oss därför frimodigt komma till nådens tron, att vi må finna barmhärtighet, och finna nåd till hjälp i tid av behov.

Kapitel 5

1 Ty varje överstepräst uttagen från människor är tillsatt för människor i ting *rörande* Gud, att han må offra både gåvor och offer för synder:

2 Vilken kan ha medkänsla med de okunniga, och med dem som har gått vilse; eftersom han själv också är behäftad med svaghet.

3 Och av den anledningen bör han, liksom för folket, så också för sig själv, offra för synder.

4 Och ingen man tar själv till sig denna ära, utan han som är kallad av Gud, såsom Aron *var*.

5 Likaså förhärligade inte Kristus sig själv till att bli en överstepräst; utan han som sa till honom, Du är min Son, idag har jag fött dig.

6 Liksom han också säger på ett annat *ställe*, Du är en präst för evigt enligt Melkisedeks ordning.

7 Vilken under dagarna i sitt kött, när han hade framburit böner och önskningsar under starka rop och tårar till honom som förmådde att rädda honom från döden, och blev hörd eftersom han fruktade; 8 Trots att han var en Son, lärde han sig ändå lydnad av de ting som han genomled;

9 Och varande gjord fullkomlig, blev han upphovsmannen till evig räddning för alla dem som lyder honom;

10 Av Gud kallad en överstepräst enligt

Melkisedeks ordning.

11 Om vilken vi har många saker att säga, och *som är* svåra att uttala, eftersom ni är tröga i hörande.

12 Ty när ni, med tanke på tiden, borde vara lärare, har ni *istället* behov av att någon återigen undervisar er vad *som är* Guds ords första grunder; och *ni* har blivit sådana som har behov av mjölk, och inte av fast föda.

13 Ty var och en som nyttjar mjölk *är* oerfaren i rättfärdighetens ord: ty han *är* ett spädbarn.

14 Men fast föda tillhör dem som *är* vuxna, *ja* de som genom erfarenhet har *fått* sina sinnen tränade till att urskilja både gott och ont.

Kapitel 6

1 Därför, lämnande Kristi doktrins grunder, låt oss gå framåt mot fullkomlighet; inte återigen läggande grunden med sinnesändring bort från döda gärningar, och med förtröstan på Gud,

2 Med dopens doktrin, och med handpåläggning, och med de dödas uppståndelse, och med *en* evig dom.

3 Och det kommer vi göra, om Gud må tillåta.

4 Ty *det är* omöjligt för dem som en gång blev upplysta, och har smakat av den himmelska gåvan, och blev delaktiga av den Helige Anden,

5 Och har smakat Guds goda ord, och den kommande världens krafter,

6 Om de skulle avfalla, att återigen återupprätta dem till sinnesändring; eftersom de åter korsfäster Guds Son för sig själva, och öppet vanhedrar *honom*.

7 Ty den mark som dricker av det regn som ofta kommer över den, och frambringar rätt gröda åt dem som den sköts av, tar emot välsignelse från Gud:

8 Men den *mark* som frambringar törnen och tistlar *är* förkastad, och *är* nära till att

förbannas; vars slut *blir* att *den* bränns.

9 Men, kära älskade, vi *är* förvissade om bättre ting när det gäller er, och *när det gäller* ting som medföljer räddning, även om vi talar på detta sätt.

10 Ty Gud *är* inte orättfärdig att *han skulle* glömma ert verk och arbete i kärlek, som ni har visat för hans namn, i det att ni har tjänat de heliga, och tjänar.

11 Och vi önskar att var och en av er visar samma iver mot hoppets fulla visshet till slutet:

12 Att ni inte skulle vara slöa, utan efterföljare till dem vilka genom tro och tålamod ärver löftena.

13 Ty när Gud lovade Abraham, svor han vid sig själv, eftersom han inte kunde svära vid någon högre,

14 Sägande, När det gäller välsignande kommer jag sannerligen att välsigna dig, och när det gäller förökande kommer jag att föröka dig.

15 Och så, efter *att* han tålmodigt hade väntat, erhöll han löftet.

16 Ty sannerligen svär människor vid den högre: och en ed till bekräftelse *innebär* för dem ett slut på all tvist.

17 Vari Gud, viljande än mer överflödande att visa sitt rådsluts oföränderlighet för löftets arvingar, bekräftade *det* med en ed:

18 Att vi genom två oföränderliga ting, i vilka Gud omöjligen kunde ljuga, skulle ha stark tröst, *vi* som har tagit tillflykt för att gripa det hopp som ligger framför oss:

19 *Det hoppet*, vilket vi har som ett själens ankare, både säkert och orubbligt, och som går in till det innanför förlåten;

20 Dit förelöparen har gått in för oss, *ja* Jesus, gjord till en överstepräst för evigt enligt Melkisedeks ordning.

Kapitel 7

1 Ty denne Melkisedek, Salems konung, den högste Gudens präst, vilken mötte Abraham *när han* återvände från

massakern på kungarna, och välsignade honom;

2 Åt vilken Abraham också gav tionde av allt; som först översätts Rättfärdighetens Konung, och vidare också Salems Konung, som betyder, Fridens Konung;

3 Utan far, utan mor, utan släktledning, havande varken begynnelse på *sina* dagar, eller ände på *sitt* liv; men gjord lik Guds Son; *och* förblir oupphörligen en präst.

4 Tänk nu efter hur stor denne man *var*, åt vilken även patriarken Abraham gav tionde av bytet.

5 Och sannerligen, de som är av Levi söner, som får prästämbetet, har en befallning att ta tionden från folket enligt lagen, det vill säga, av sina bröder, fastän de kommer från Abrahams höft:

6 Men han vars släktled inte spåras från dem tog emot tionden av Abraham, och välsignade honom som hade löftena.

7 Och utan all diskussion blir den ringare välsignad av den *som är* förmer.

8 Och här mottar människor som dör tionden; men där *mottar* han *dem*, om vilken det vittnas att han lever.

9 Och jag ska så säga, att även Levi, som mottog tionden, betalade tionden i Abraham.

10 Ty han var fortfarande i sin fars länd, när Melkisedek mötte honom.

11 Om alltså fullkomlighet *kom* genom det Levitiska prästämbetet, (ty under det mottog folket lagen,) vilket ytterligare behov *fanns det då av* att en annan präst skulle uppkomma enligt Melkisedeks ordning, och inte bli kallad enligt Arons ordning?

12 Ty *där* prästämbetet ändras, där sker också nödvändigtvis en ändring av lagen.

13 Ty han om vilken dessa ting talas tillhör *ju* en annan stam, från vilken ingen man tjänstgjorde vid altaret.

14 Ty det är uppenbart att vår Herre kom ur Juda *stam*; för vilken stam Moses inte talade något om *ett* prästämbete.

15 Och likväl är det än mer uppenbart: att

det enligt Melkisedeks likhet uppstår en annan präst,

16 Vilken är gjord *till präst*, inte enligt en köttslig förordnings lag, utan enligt kraften av ett oändligt liv.

17 Ty han vittnar, Du är en präst för evigt enligt Melkisedeks ordning.

18 Ty sannerligen sker ett upphävande av den befallning *som* förut kom, på grund av dess svaghet och oduglighet.

19 Ty lagen fullkomnade inget, men införandet av ett bättre hopp *gjorde det*; genom vilket vi närmar oss Gud.

20 Och så mycket mer som *han* icke utan en ed *blev gjord till präst*:

21 (Ty de prästerna blev gjorda *till präster* utan en ed; men denne med en ed av honom som sa till honom, Herren svor och kommer inte *att* ändra sig, Du är en präst för evigt enligt Melkisedeks ordning:)

22 Enligt så mycket blev Jesus gjord till en borgen för ett bättre förbund.

23 Och sannerligen var de många präster, eftersom de hindrades att fortsätta på grund av död:

24 Men denne *man*, eftersom han fortsätter för evigt, har ett oföränderligt prästämbete.

25 Därför förmår han också att rädda dem till det yttersta vilka kommer till Gud genom honom, eftersom han alltid lever för att medla för dem.

26 Ty en sådan överstepräst passade oss, *som är* helig, oskyldig, obesmittad, avskild från syndare, och gjord högre än himlarna;

27 Som inte dagligen behöver frambara offer, såsom de översteprästerna, först för sina egna synder, och sedan för folkets: ty detta gjorde han en enda gång, när han offrade sig själv.

28 Ty lagen insätter människor *till* överstepräster vilka har svaghet; men edens ord som kom efter lagen, *insätter* Sonen, som för evigt är heliggjord.

Kapitel 8

1 *Detta är* nu huvudsumman av de ting som vi har talat: Vi har en sådan överstepräst, som har satt sig på den högra sidan av Majestätets tron i himlarna;

2 En helgedomens tjänare, och det sanna tabernaklets *tjänare*, vilket Herren har rest, och inte *någon* människa.

3 Ty varje överstepräst är tillsatt att frambära gåvor och offer: därför *är det* nödvändigt att också denne man har något att frambära.

4 Ty om han var på jorden, skulle han inte vara en präst, eftersom där finns präster som i enlighet med lagen frambär gåvor:

5 Vilka tjänar i förebilden och skuggan av himmelska ting, liksom Moses blev förmanad av Gud när han var i färd med att bygga tabernaklet: ty, han säger, Se till att du ska göra alla ting enligt den förebild som blev visad för dig på berget.

6 Men nu har han erhållit en mycket bättre tjänstgöring, eftersom han också är ett bättre förbunds medlare, vilket blev grundat på bättre löften.

7 Ty om det första *förbundet* hade varit utan brist, då skulle ingen plats ha sökts för det andra.

8 Ty klandrande dem, säger han, Se, dagarna kommer, säger Herren, när jag skall sluta ett nytt förbund med Israels hus och med Juda hus:

9 Inte i enlighet med det förbund som jag slöt med deras fäder på den dag då jag tog dem vid handen till att föra ut dem ur Egyptens land; eftersom de inte fortsatte i mitt förbund, och jag struntade i dem, säger Herren.

10 Ty detta är det förbund som jag kommer sluta med Israels hus efter de dagarna, säger Herren; jag kommer lägga in mina lagar i deras sinne, och skriva dem på deras hjärtan: och jag kommer vara för dem en Gud, och de skall vara för mig ett folk:

11 Och de ska inte var man undervisa sin nästa, och var man sin broder, sägande, Lär känna Herren: ty alla skall känna mig, från den minste till den störste.

12 Ty jag kommer vara barmhärtig mot deras orättfärdighet, och deras synder och deras överträdelser kommer jag aldrig mer komma ihåg.

13 I det att han säger, Ett nytt *förbund*, så har han gjort det första föråldrat. Och det som förfaller och föråldras *är* nära att försvinna.

Kapitel 9

1 Nu hade sannerligen också det första *förbundet* föreskrifter för Gudstjänst, och en världslig helgedom.

2 Ty ett tabernakel blev byggt; det främre, vilket kallas det heliga, däri *fanns* ljusstaken, och bordet, och skådebröden.

3 Och bakom den andra förlåten, det tabernakel som kallas det allra Heligaste;

4 Som hade det gyllene rökelsealtaret, och förbundsarken på alla sidor

överdragen med guld, i vilken det gyllene kärlet med manna *fanns*, och Arons stav som grönskade, och förbundets tavlor;

5 Och över den härlighetens keruber överskuggande nådastolen; vilka *ting* vi inte nu kan tala särskilt om.

6 När nu dessa ting blev ordnade på detta sätt, *så* gick prästerna alltid in till det första tabernaklet, genomförande Gudstjänsten.

7 Men in till det andra *gick* endast översteprästen en gång varje år, inte utan blod, som han bar fram för sig själv, och *för* folkets brister:

8 Detta visar den Helige Anden, att vägen in till det allra heligaste ännu inte var manifesterad, medan det första tabernaklet ännu var stående:

9 Vilket *var* en liknelse för den dåvarande tiden, i vilken både gåvor och offer blev framburna, som inte kunde fullkomna honom som utförde tjänsten, när det

gäller samvetet;

10 Endast i mat och dryck, och olika reningar, och köttsliga föreskrifter, införda fram till tiden för reformation.

11 Men Kristus varande kommen *som* en överstepräst för kommande goda ting, med ett större och mer fullkomligt tabernakel, ej gjort med händer, det vill säga, ej av denna skapelse;

12 Ej heller med bockars och kalvars blod, utan med sitt eget blod gick han en gång för alla in till det heliga, havande *för oss* uppnått evig återlösning.

13 Ty om tjurars och bockars blod, och askan från en ko *som* stänks på de orena, heliggör för köttets rening:

14 Hur mycket mer skall *då* Kristi blod, vilken genom den evige Anden utan fläck offrade sig själv till Gud, rena ert samvete från döda gärningar till att tjäna den levande Guden?

15 Och därför är han medlaren för det nya testamentet, att genom *sin* död för återlösningen av överträdelserna *som var* under det första förbundet, skulle de som är kallade motta det eviga arvets löfte.

16 Ty där ett testamente *finns*, där måste nödvändigtvis också testatorns död finnas.

17 Ty ett testamente *har* kraft efter att män är döda: i övrigt har det ingen styrka alls medan testatorn lever.

18 Därför blev ej heller det första *förbundet* invigt utan blod.

19 Ty när Moses för hela folket hade uttalat alla föreskrifter enligt lagen, tog han blodet av kalvar och av bockar, med vatten, och scharlakansröd ull, och isop, och bestänkte både boken, och allt folket,

20 Sägande, Detta är förbundets blod som Gud har befallt för er.

21 Likaså bestänkte han med blod både tabernaklet, och *Gudstjänstens* alla kärl.

22 Och enligt lagen blir nästan alla ting renade med blod; och utan blodsutgjutelse finns ingen befrielse *från synd*.

23 *Det var* alltså nödvändigt att avbilderna av ting i himlarna skulle bli renade med sådant; men de himmelska tingen själva med bättre offer än dessa.

24 Ty Kristus har inte gått in till de heliga platserna gjorda med händer, *vilka är* förebilder av de sanna; utan in till själva himlen, för att nu framträda inför Guds ansikte för oss:

25 Ej heller för att han ofta skulle offra sig själv, liksom översteprästen varje år går in till den heliga platsen med andras blod;

26 Ty då måste han ofta ha lidit från världens grundläggning: utan nu har han en enda gång vid världens slutskede framträtt för att ta bort synd genom offret av sig själv.

27 Och som det är bestämt åt människor att en gång dö, men efter det domen:

28 Så blev Kristus en enda gång offrad till att bära mångas synder; och för dem vilka väntar honom skall han utan synd framträda för andra gången till räddning.

Kapitel 10

1 Ty lagen havande en skugga av kommande goda ting, ej den själva bilden av tingen, kan aldrig med de offren som de ständigt offrade år efter år fullkomna dem som kommer dit.

2 Skulle de inte annars ha upphört med offrandet? Eftersom de tillbedjare *som* en gång har renats borde *ju* inte längre ha haft synder på *sitt* samvete.

3 Men i de *offren sker* varje år en påminnelse om synder.

4 Ty *det är* omöjligt att tjurars och bockars blod skulle ta bort synder.

5 Därför säger han, när han träder in i världen, Offer och gåvor önskade du inte, men en kropp har du berett mig:

6 I brännoffer och offer för synd har du inte haft behag.

7 Då sa jag, Se, jag kommer (i bokrullen är det skrivet om mig,) för att göra din vilja, O Gud.

8 Ovan när han sa, Offer och gåvor och brännoffer och *offer* för synd önskade du inte, ej heller hade *du* behag *däri*; vilka offeras enligt lagen;

9 Sedan sa han, Se, jag kommer för att göra din vilja, O Gud. Han tar bort det första, att han må upprätta det andra.

10 Av denna vilja är vi en gång *för alla* heliggjorda genom Jesu Kristi kropps offer.

11 Och varje präst står dagligen görande tjänst och bär ofta fram samma offer, vilka aldrig kan ta bort synder:

12 Men denne man, efter att han hade framburit ett *enda* offer för synder för evigt, satte sig ner på Guds högra sida;

13 Hädanefter väntande tills hans fiender ska göras till hans fotpall.

14 Ty med ett *enda* offer har han för evigt fullkomnat dem som blir heliggjorda.

15 Om detta är också den Helige Anden ett vittne för oss: ty enligt det han tidigare hade sagt,

16 Detta är det förbund som jag kommer sluta med dem efter de dagarna, säger Herren, Jag kommer lägga in mina lagar i deras hjärtan, och i deras sinnen kommer jag skriva in dem;

17 Och deras synder och överträdelser kommer jag aldrig mer komma ihåg.

18 Där nu befrielse från dessa *synder finns, där finns* inte längre offerande för synd.

19 Havande alltså, bröder, av Jesu blod, frimodighet att gå in i det heligaste,

20 Genom en ny och levande väg, som han har invigt för oss, genom förlåten, det vill säga, hans kött;

21 Och *havande* en överstepräst över Guds hus;

22 Låt oss närma oss med ett sannfärdigt hjärta i full trosvisshet, havande våra hjärtan bestänkta *och renade* från ett ont samvete, och våra kroppar tvättade med rent vatten.

23 Låt oss orubbligt hålla fast vid *vår* tros bekännelse; (ty han som har lovat *är*

trogen;)

24 Och låt oss tänka på varandra, att uppegga *varandra* till kärlek och till goda gärningar:

25 *Låt oss* inte överge våra sammankomster, såsom somliga *har som vana*; utan uppmanande *varandra*: och så mycket mer, som ni ser *att* dagen närmar sig.

26 Ty om vi syndar villigt efter att vi har mottagit sanningens kunskap, *så* återstår inget mer offer för synder,

27 Utan en säker skrämmande väntan på dom och brinnande vrede, som skall förtära motståndarna.

28 Han som ringaktade Mose lag dog utan barmhärtighet efter två eller tre vittnesmål:

29 Hur mycket värre straff tror ni *då inte att* han skall anses vara värd, som har trampat Guds Son under sina fötter, och har räknat förbundets blod, varmed han var helgad, *som något* ohelgat, och har smädat nådens Ande?

30 Ty vi känner honom som har sagt, Vedergällning tillhör mig, jag kommer återgälda, säger Herren. Och åter, Herren skall döma sitt folk.

31 *Det är* en fruktansvärd sak att falla i den levande Gudens händer.

32 Men kom ihåg de tidigare dagarna, i vilka, efter att ni blev upplysta, ni uthärdade en stor kamp med lidanden;

33 Dels gjordes ni till ett skådespel både genom smädelse och bedrävelser; och dels blev ni kompanjoner med dem som har behandlats så.

34 Ty ni kände medlidande med mig i mina bojor, och med glädje fann ni er i plundrandet av era ägodelar, vetande i er själva att ni i himlen har en bättre och bestående del.

35 Kasta alltså inte iväg er *frimodiga* visshet, som har stor belöning.

36 Ty ni har behov av tålmod, att, efter *att* ni har gjort Guds vilja, ni skulle erhålla löftet.

37 Ty ännu en liten stund, och han som skall komma kommer *då* komma, och kommer inte dröja.

38 Nu skall den rättfärdige leva genom tro: men om *någon man* ska dra sig undan, skall min själ inte ha behag i honom.

39 Men vi tillhör inte dem som drar sig undan mot undergång; utan *vi* tillhör dem som som tror till själens räddning.

Kapitel 11

1 Nu är tro substansen av ting *som man* litat på, beviset på ting ej sedda.

2 Ty genom den fick de äldste ett gott anseende.

3 Genom tro förstår vi att världarna blev utformade genom Guds ord, att ting som är synliga inte blev skapade av ting som är synliga.

4 Genom tro bar Abel fram ett mycket bättre offer åt Gud än Kain, genom den fick han vittnesmål på att han var rättfärdig, Gud vittnande om hans offergåvor: och genom den talar han fortfarande varande död.

5 Genom tro blev Enok överförd att han inte skulle se döden; och blev inte funnen, eftersom Gud hade överfört honom: ty innan sin bortföring hade han detta vittnesmål, att han behagade Gud.

6 Men utan tro *är det* omöjligt att behaga *honom*: ty han som kommer till Gud måste tro att han är, och *att* han är en belönare för dem som ivrigt söker honom.

7 Genom tro fruktade Noa, varande varnad av Gud om ting *som man* ännu inte såg *och* förberedde en ark till räddning för sitt hus; *och* genom den fördömde han världen, och blev arvinge till den rättfärdighet som kommer genom tro.

8 Genom tro lydde Abraham, när han blev kallad att fara bort till en plats som han sedan skulle få till arvedel; och han gick ut, ej vetande vart han gick.

9 Genom tro bodde han som främling i

löftets land, såsom *i* ett främmande land, boende i hyddor med Isak och Jakob, medarvingarna till samma löfte:

10 Ty han väntade på en stad som har grundvalar, vars byggmästare och skapare *är* Gud.

11 Genom tro fick också Sara kraft till att själv föda *en* avkomma, och födde ett barn då hon var överårig, ty hon betraktade honom *vara* trogen som hade lovat.

12 Därför föddes det ja ifrån en *enda*, och han så gott som död, *så många* som himlens stjärnor i mängd, och som den oräkneliga sanden som är på havets strand.

13 Alla dessa dog i tro, havande ej mottagit löftena, men havande sett dem på avstånd, och var övertygade om *dem*, och omfamnade *dem*, och bekände att de var främlingar och pilgrimer på jorden.

14 Ty de som säger sådana ting visar tydligt att de söker efter ett hemland.

15 Och sannerligen, om de hade tänkt tillbaka på det *land* varifrån de gick ut, *så* skulle de ha haft möjlighet att vända tillbaka.

16 Men nu längtar de efter ett bättre *land*, det vill säga, ett himmelskt: därför skäms Gud inte över att kallas deras Gud: ty han har för dem förberett en stad.

17 Genom tro bar Abraham fram Isak, när han blev prövad: och han som hade fått löftena bar fram sin enfödde *son*.

18 Om vilken det var sagt, Att i Isak skall din säd bli kallad:

19 Tänkande att Gud *var* mäktig att uppväcka *honom*, till och med från de döda; varifrån han också, i en liknelse, fick *tillbaka* honom.

20 Genom tro välsignade Isak Jakob och Esau angående kommande ting.

21 Genom tro välsignade Jakob Josefs båda söner, när han var döende; och tillbad, *lutandes* mot änden av sin stav.

22 Genom tro nämnde Josef, när han dog, Israels barns uttåg; och gav befallning om

sina ben.

23 Genom tro gömdes Moses i tre månader av sina föräldrar, då han blev född, eftersom de såg *att han var* ett rätt barn; och de var inte rädda för kungens befallning.

24 Genom tro avböjde Moses, när han hade blivit vuxen, att kallas Faraos dotterson;

25 Och föredrog att hellre genomgå lidande med Guds folk, än att för en kort tid njuta av syndens nöjen;

26 Värderande Kristi vanheder *som* större rikedomar än Egyptens rikedomar: ty han såg till återgåldningen.

27 Genom tro övergav han Egypten, ej fruktande kungens vrede: ty han uthärdade, liksom seende honom som är osynlig.

28 Genom tro höll han påskhögtiden, och blodsbestrykningen, att inte han som förgjorde de förstfödda skulle röra dem.

29 Genom tro passerade de igenom Röda havet såsom genom torrt *land*: vilket Egyptierna försökte sig på *och* blev dränkta.

30 Genom tro föll Jerikos murar ner, efter att de hade gått runt dem *i sju dagar*.

31 Genom tro förgjordes inte horan Rahab med dem som inte trodde, när hon i fred tog emot spejarna.

32 Och vad ska jag mer säga? Ty tiden skulle inte räcka till *för* mig att berätta om Gideon, och Barak, och Simson, och Jefta; också *om* David, och Samuel, och profeterna:

33 Vilka genom tro besegrade riken, utövade rättfärdighet, erhöll löften, stoppade munnarna på lejon,

34 Släckte eldens kraft, undkom svärdets udd, ur svaghet blev gjorda starka, blev modiga i strid, vände främmande härar i flykt.

35 Kvinnor fick sina döda uppväckta till liv igen: och andra blev torterade, *och* accepterade inte frigivning; att de skulle erhålla en bättre uppståndelse:

36 Och andra mottog *elaka* hån och pryglingar *som* prövning, ja, även bojor och fångsling:

37 De blev stenade, de blev söndersågade, frestade, dödade av svärdet: de vandrade runt i fårskinn och getskinn; varande utarmade, bedrövade, plågade;

38 (Vilka världen inte var värdiga av:) de vandrade i öknar, och *i* berg, och *i* grottor och jordhålor.

39 Och alla dessa, havande fått ett gott anseende genom tro, mottog inte löftet:

40 Gud hade förberett något bättre för oss, att de inte skulle göras fullkomliga utan oss.

Kapitel 12

1 Därför, eftersom vi också har ett så stort moln av vittnen omkring oss, låt oss lägga undan varje last, och den synd som så lätt ansätter *oss*, och låt oss med tålmod springa det lopp som ligger framför oss,

2 Tittande mot Jesus, *vår* tros upphovsman och fullgörare; som utstod korset för glädjen som låg framför honom, ringaktande skammen, och sitter ner på Guds trons högra sida.

3 Ty tänk på honom som utstod sådan motsägelse mot sig från syndare, att ni inte ska bli trötta och försvagas i era sinnen.

4 Ni har ännu inte stått emot ända till blods, kämpande mot synd.

5 Och ni har glömt den förmaning som talar till er som till barn, Min son, förakta inte Herrens tuktan, mattas heller inte när du tillrättavisas av honom:

6 Ty den Herren älskar den tuktar han, och han agar var son som han tar emot.

7 Om ni *får* utstå tukt, handlar Gud med er som med söner; ty vilken son är han som fadern inte tuktar?

8 Men om ni är utan tuktan, som alla får del av, då är ni oäkta, och inte söner.

9 Vi har även haft våra köttsliga fäder som tillrättavisade *oss*, och *dem* vördade

vi: skall vi *då* inte mycket hellre underordna oss andarnas Fader, och leva? 10 Ty sannerligen tuktade de *oss* under några få dagar efter eget gottfinnande; men han för *vår* gagn, att *vi* skulle bli delaktiga av hans helighet.

11 Nu tycks ingen tuktan för tillfället vara glädjande, utan smärtsam: likväl frambringar den efteråt rättfärdighetens fridsamma frukt åt dem som tränas därigenom.

12 Därför, lyft upp de händer som hänger ner, och de svaga knäna;

13 Och gör stigarna raka för era fötter, att inte den *fot* som haltar ska gå iväg åt sidan; utan låt den snarare bli helad.

14 Sträva efter fred med alla *människor*, och helighet, utan vilken ingen man skall se Herren:

15 Noga observerande, att ingen man brister av Guds nåd; att inte någon bitter rot växer till *och* ska bekymra *er*, och många därigenom ska bli besmittade;

16 Att det inte *finns* någon otuktig, eller profan person, som Esau, vilken för en måltid sålde sin förstfödslorett.

17 Ty ni vet hur han sedan, då han ville ärva välsignelsen, blev avvissad: ty han fann inget rum för sinnesändring, fastän han sökte efter den med tårar.

18 Ty ni har inte kommit till det berg som *man* kunde ta på, och som brann med eld, ej heller till töcken, och mörker, och storm,

19 Och ljudet av en trumpet, och ordens röst; vilken de som hörde, bad om att ordet inte mer skulle bli talat till dem:

20 (Ty de kunde inte utstå det som blev befallt, Och om så mycket som ett djur ska vidröra berget, skall det stenas, eller genomborras med en pil:

21 Och så skräckinjagande var den synen, att Moses sa, Jag är livrädd och darrar:)

22 Utan ni har kommit till Sions berg, och till den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem, och till en oräknelig änglaskara,

23 Till den universella samlingen och församlingen av de förstfödda, vilka är skrivna i himlen, och till Gud allas Domare, och till andarna av rättfärdiga människor *som* har gjorts fullkomliga, 24 Och till Jesus, det nya förbundets medlare, och till stänkelseblodet som talar bättre än Abels.

25 Se till att ni inte ska avvisa honom som talar. Ty om de som avvissade honom som talade på jorden inte undkom, *så skall* vi mycket mer *inte undkomma*, om vi vänder oss bort ifrån honom som *talat* från himlen:

26 Vars röst då fick jorden att skaka: men nu har han lovat, sägande, Ännu en gång skakar jag inte endast jorden, utan också himlen.

27 Och detta *ord*, Ännu en gång, påvisar borttagandet av de ting som blir skakade, som skapade ting, att de ting som inte kan skakas ska återstå.

28 Därför, vi mottagande ett rike som inte kan rubbas, låt oss inneha nåd, varmed vi acceptabelt må tjäna Gud med vördnad och Gudaktig fruktan:

29 Ty vår Gud *är* en förtärande eld.

Kapitel 13

1 Låt broderlig kärlek fortgå.

2 Glöm inte att visa gästfrihet: ty därigenom har somliga omedvetet haft änglar *som* gäster.

3 Kom ihåg dem som sitter i bojor, som om *ni vore* bundna med dem; *och* dem som lider svårigheter, liksom också ni själva är i kroppen.

4 Äktenskapet *är* ärofullt i allt, och den äkta sängen obesmittad: men otuktiga och äktenskapsbrytare kommer Gud döma.

5 Låt er livsföring vara utan penningbegär; och var nöjda med det ni har: ty han har sagt, Jag kommer aldrig lämna dig, eller överge dig.

6 Att vi frimodigt må säga, Herren är min hjälpare, och jag kommer inte frukta vad

en människa skall göra mot mig.

7 Kom ihåg dem som har ledning över er, vilka har talat Guds ord till er: efterfölj deras tro, beaktande *deras* levnadssätts slutdestination.

8 Jesus Kristus, densamme igår, och idag, och i evighet.

9 Bli inte förda hit och dit av olika och främmande doktriner. Ty *det är* en god sak att hjärtat blir befast med nåd; inte med mat, vilket inte har gynnat dem som har varit sysselsatta med sådant.

10 Vi har ett altare, från vilket de inte har rätt att äta av vilka tjänar tabernaklet.

11 Ty kropparna av de djur, vars blod bärs in till helgedomen av översteprästen för synd, blir uppbrända utanför lägret.

12 Därför led också Jesus utanför porten, att han skulle heliggöra folket med sitt eget blod.

13 Låt oss därför gå ut till honom utanför lägret, bärande hans vanheder.

14 Ty här har vi ingen bestående stad, utan vi söker en kommande.

15 Låt oss därför genom honom ständigt frambära hyllningens offer, det vill säga, *våra* läppars frukt givande tack åt hans namn.

16 Men glöm inte att göra gott och att dela med er: ty sådana offer har Gud behag till.

17 Lyd dem som har ledning över er, och underordna er: ty de vakar över era själar, som de som måste avge räkenskap, att de må göra det med glädje, och inte med suckan: ty *det är* onyttigt för er.

18 Be för oss: ty vi tror *att* vi har ett gott samvete, viljande i alla ting att leva ärligt.

19 Men jag ber *er* att göra detta snarast, att jag snart må bli återställd till er.

20 Nu, fridens Gud, som hämtade upp vår Herre Jesus igen från de döda, fårens store herde, genom det eviga förbundets blod,

21 Må göra er fullkomliga i varje gott verk till att göra hans vilja, verkande i er det som är välbehagligt i hans åsyn, genom Jesus Kristus; åt vilken ära *tillhör* i evigheternas evigheter. Amen.

22 Och jag ber er, bröder, utstå förmaningens ord: ty jag har skrivit ett brev till er i få ord.

23 Ni skall veta att *vår* broder Timoteus har blivit frigiven; med vilken, om han inom kort må komma, jag skall se er.

24 Hälsa alla dem som har ledning över er, och alla de heliga. De från Italien hälsar er.

25 Nåd *vare* med er alla. Amen.

Skrivet till Hebreerna från Italien, genom Timoteus.